

Η ΕΙΡΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Η ΑΝΑΠΗΡΗ ΒΟΥΛΗ

Παραμορφώσεις και άσυνέπειες της δημόσιας ζωής μας

3 Τέσσερα άρθρα του κ. ΧΡ. Δ. ΛΑΜΠΡΑΚΗ

Υπάρχουν στην πολιτική μας ζωή ώριμα ένδημικά άτομα, τα οποία θεωρούμε πιά δεδομένα και σχεδόν φυσιολογικά, ίσως επειδή δεν συνειδητοποιούμε τό πόσο καταστρεπτικά αποβαίνουν για τους θεσμούς και την λειτουργία τους. Διαμορφώσαμε έτσι παράδοξους όρους πολιτικής ήθικης και έθνικης σκοπιμότητας, καλλιεργήσαμε διάφορα κατά συνθήκην ψεύδη, για να έμπλακούμε τελικά σ' ένα άσφυκτικό πλέγμα αποσιωπήσεως των προβλημάτων. Μέ την άρνησή μας όμως να αντικρύσουμε κατάματα την πραγματικότητα, την καθιστούμε τάχα λιγώτερο πραγματική ή λιγώτερο επικίνδυνη;

Μία από τις σοβαρότερες έθελουφλώσεις έχει καταστήσει την Έλληνική Βουλή ανάπηρη! Πρόκειται για την περίπτωση της Ε.Δ.Α. — ενός κόμματος τυπικά νόμιμου, που κατήντησε ταυτόχρονα να μην υπολογίζεται πιά στη δύναμη της Βουλής και να άγνοήται, έπίσημα τουλάχιστον, από τους υπόλοιπους πολιτικούς σχηματισμούς και τον Βασιλέα. Τό δξύμωρο αυτό σχήμα (κόμμα ΝΟΜΙΜΟ στις εκλογές αλλά ΠΑΡΑΝΟΜΟ στη Βουλή) έχει προσδώσει, στα τελευταία χρόνια, μιάν έντονη χροιά αυθαιρεσίας και παραλογισμού στα έλληνικά πολιτικά πράγματα, τά όποια ήδη κινούνται σε άποπνικτικό κλίμα ψεύδους και ύποκρισίας.

Από δέ τή στιγμή που η είσοδος ενός κόμματος στη Βουλή, δέν έπαρκει για να του έξασφαλίση και να έγυνηθή την νομιμότητά του, ΠΟΙΟΣ ΑΛΛΟΣ είναι εκείνος (μέσα στην δημοκρατική Πολιτεία) που έχει τό άνάστημα ή τό κύρος για να του δώση τό χρίσμα της νομιμότητας και της «έθνικοφροσύνης»; Μήπως ο άνέυθυνος Άρχων; Ή τά αντίπαλα κόμματα;

Ή αντιμετώπιση του κομμουνισμού

Κατά βάθος, η πολιτική τούτη παραδοξολογία έχει την καταγωγή της στην άδυναμία διατυπώσεως και εφαρμογής μίας όρθης και συνεπούς πολιτικής άπέναντι του κομμουνισμού, όχι μόνον ιδεολογικά αλλά και σαν πρακτική αντιμετώπιση του κινήματος αυτού. Τό να λέμε ότι θέτουμε έκτός νόμου τό Κομμουνιστικό Κόμμα και τά ύποκατάστατά του, έκφράζει άσφαλώς πολιτική — συζητήσιμη ή όχι, άλλ' όπωςδήποτε σαφή. Νά δεχόμεθα όμως από τό ένα μέρος την νομιμότητα της ΕΔΑ και, από τό άλλο, να άμφισβητούμε την ύπαρξή της στη Βουλή, μέ όσα μάλιστα δικαιώματα της δίδουν οί ψηφοί των εκλογών της (και τούτο, έπειδή την ταυτίζουμε μέ τον ΕΚ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ μη έθνικόφρονα κομμουνισμό) ίσοδυναμεί μέ άρνηση της Δημοκρατίας και μέ είσαγωγή της ύποκρισίας και της άπάτης στην έρμηνεία θεμελιωδών αξιωμάτων της πολιτικής δεοντολογίας. Και είναι τούτα, ψεύδη, που μάς οδηγούν σε άλυσιδωτές αντιφάσεις, μέ συνέπειες και προεκτάσεις πολύ επικίνδυνες. Ή πολιτική ζωή των τελευταίων ίδίως έτών, σκιάζεται άποφασιστικά άπ' αότην την αίχμαλωσία του πολιτικού κόσμου μεταξύ της άνομολόγητης άντικομμουνιστικής πολιτικής και της δημοκρατικής εδσυνειδησίας. Είναι περίεργο πώς κανείς δέν άντελήφθη έγκαίρως και δέν ύπεγράμμισε τό γεγονός ότι μία τόσο όφθαλμοφανής άντινομία άποτελεί ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΤΙΚΟ φαινόμενο, που διαστρεβλώνει όλη την πολιτική πραγματικότητα.

Οί περισσότεροι «ιθύνοντες» του τόπου μας, άκριβώς επειδή η προσήλωσή τους στην Δημοκρατία είναι μονάχα προσχηματική, δέν κατάρθωσαν ακόμα (θά τό κατορθώσουν άραγε ποτέ;) να συμβιβάσουν την όμαλή λειτουργία του Πολιτεύματος μέ τις άντικομμουνιστικές θέσεις. Φαντάσθηκαν ότι, για την αντιμετώπιση του κομμουνισμού, η καλύτερη μέθοδος ήταν η «έκλεκτική εφαρμογή» των δημοκρατικών άρχων. Ένόμισαν πώς ο εικονικός

σεβασμός των έπιταγών του Πολιτεύματος θ' αποτελούσε μία κάποια λύση· ενώ στην ουσία δεν πρόκειται παρά για τόν τραυματισμό, και μάλιστα άνωφελo, της Δημοκρατίας — καθώς άκριβώς συνέβη με την «βία και νοθεία» του πρόσφατου παρελθόντος.

Αποδεικνύεται πάντοτε, σαν αξίωμα άκαταμάχητο, ότι όση λιγώτερη Δημοκρατία εφαρμόζεις, τόσο περισσότερο ταυτίζεσαι με τους αντίπαλους της, τους όποιους δικαιώνεις και ΕΚΤΡΕΦΕΙΣ. Τά άποτελέσματα όλων των τελευταίων ελληνικών έκλογών διδάσκουν ότι κάθε φορά που ή άκρα άριστερά καταπολεμήθηκε με αντιδημοκρατικές μεθόδους, θγήκε ένισχυμένη από τίς έκλογές. Ένώ, αντίθετα, όταν αντιμετώπισθηκε με θετικά δημοκρατικά όπλα και με την πειθώ, ΕΞΑΣΘΕΝΗΣΕ ΚΑΙ ΜΕΙΩΘΗΚΕ. Και σέ τούτη τήν περίπτωση, οί άριθμοί δέν ψεύδονται.

Η έξίσωση Θρόνου και άντικομμουνισμού

Φθάσαμε όμως τελευταία και στίς άδικαιολόγητες, όσο και συνταγματικά άμφισβητήσιμες επιδείξεις του ίδιου του Ρυθμιστού του Πολιτεύματος άπέναντι ενός κόμματος, που έχει σήμερα τήν θέση του στην Βουλή. Ο Βασιλεύς, ύπατος κατά τό Πολίτευμα έγγυητής της νομιμότητας και της συνταγματικής τάξεως, ό άποκαλούμενος Βασιλεύς «δλων των Έλλήνων», χαρκτήρισε δημόσια σαν «μίσσμα» όσους ψηφίζουν ένα κόμμα, τό όποιον και Σύνταγμα και νόμοι και Βουλή δέχονται για νόμιμο. Και επέκρινε όσους έρχονται σ' έπαφή με τό κόμμα αυτό.

Αρνήθηκε, άκόμα, νά προσκαλέση τήν ηγεσία της ΕΔΑ στά Άνάκτορα σέ περιπτώσεις, όπως ήταν τό Συμβούλιο του Στέμματος, όπου τήν πρόσκλησή της έπέβαλλαν τά κοινοβουλευτικά έθιμα και οί «κανόνες» του Πολιτεύματος.

Και, τό σημαντικώτερο: Από μία μερίδα του πολιτικού κόσμου άπονέμεται στον Βασιλέα, σαν κύριος τίτλος τιμής, τό ότι έμφανίζεται σαν «έγγυητής» της κοινωνικής τάξεως έναντιόν της άκρας άριστεράς, μοναδικός υπερασπιστής της ελληνικής Πολιτείας άπέναντι στον κίνδυνο

της κομμουνιστικής διεισδύσεως ή άνατροπής. Καταντήσαμε δηλαδή σέ σημείο τέτοιο ώστε ό Βασιλικός Θεσμός νά θεωρηται χρήσιμος ΟΧΙ ΑΥΤΟΣ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟΝ αλλά στο μέτρο που προβάλλεται σαν άσπίδα της κοινωνίας κατά της άκρας άριστεράς.

Μέσα από τήν δίνη των παραλογισμών αυτών, επιδιώκεται νά έξαχθή τό συμπέρασμα ότι αν «τραυματιζόταν» ό Βασιλικός Θεσμός με περιορισμό των δικαιωμάτων του, τούτο θά έσήμαινε ότι διανοίγεται ή πόρτα προς τόν κομμουνισμό!

Έν όνόματι της ίδιας αυτής παραμορφώσεως της Δημοκρατίας, τό καραμανλικό κράτος, με τήν συνεργασία ύπόπτων οργανώσεων και ένίοτε του κομματισθέντος κρατικού μηχανισμού, κατέλυε τό 1961 τήν έννοια της άμεροληψίας και της νομιμότητας με τήν επέμβασή του στην έκλογική διαμάχη. Η «δικαιολογία» ήταν τότε, και εξακολουθεί νά παραμένει ισχυρή, πώς ή βία και ή νοθεία άσκήθηκαν ΜΟΝΟΝ σέ θάρος της ΕΔΑ — δηλαδή σέ θάρος ενός κόμματος, τό όποιον ούτε τό Σύνταγμα ούτε οί νόμοι είχαν θέσει στο περιθώριο.

Όπως ήταν φυσικό, κατά άναπόδραστη όσο και προμελετημένη προέκταση, ό θιασμός και ή νόθευση έπεξετάθησαν σέ θάρος κάθε αντίπαλου κόμματος: Όταν άρχισή ή παρανομία, όρια δέν υπάρχουν...

Οί προεκτάσεις

Όστόσο, ή συνέχιση της τακτικής αυτής παρουσιάζεται διπλά επικίνδυνη. Πρώτον, άλλοιώνεται ή ίδια ή λειτουργία του δημοκρατικού πολιτεύματος: Μία μερίδα λαού, έκλογέων και βουλευτών, δέν υπολογίζεται πιά' έν όνόματι κάποιας «άλλης δημοκρατίας», παραβιάζονται άδίστακτα οί άρχές και, ουσιαστικά, εξασθενεί αντί νά ένδυναμώνεται τό πραγματικό δημοκρατικό μέτωπο άπέναντι στο κομμουνιστικό.

Δεύτερον, γιατί σ' αύτού του είδους τήν κατ' έπίφαση άντικομμουνιστική τακτική, προσδίδονται ξαφνικά ευρύτατα και αόθαίρετα όρια που επιτρέπουν τόν χαρκτηρισμό κάθε αντιφρονούντος προς τήν έξουσία ή προς τόν Βασιλέα ως «μίσσμα». Και νομιμοποιείται τότε ή άμείλικτη διωξή του, για νά έξασφαλισθή τελικά ή μονοπώληση της ένικοφροσύνης από τίς άντιδραστικές δυνάμεις του τόπου μας. Όπως, με τό πρόσχημα της διώξεως του κομμουνισμού, ό έκλογικός μηχανισμός του 1961 στράφηκε έναντιόν και της φιλελευθέρως παρατάξεως για νά δώση στην ΕΡΕ τήν νόθο πλειοψηφία της, έτσι και πέρυσι, με τό ίδιο πρόσχημα, εκδιώχθηκαν ή Ένωση Κέντρου και ό άρχηγός της από τήν άρχή. Άμετάβλητη νοοτροπία ύπαγορεύει σήμερα στον νεαρό και άπειρο Βασιλέα νά άρνήται τίς έκλογές, με τό δικαιολογητικό ότι ύπάρχει τάχα κίνδυνος έμμεσης, έστω, συνεργασίας της Ένώσεως Κέντρου με τήν ΕΔΑ. Με άνάλογους προφάσεις έφθάσαμε στο παρελθόν σέ φανερή ή συγκεκαλυμμένη δικτατορία.

Είναι, βέβαια, περιττό νά υπογραμμισθούν και πάλι όσα έγράφησαν χθές: Ότι, δηλαδή, ή Ένωση Κέντρου έχει κατηγορηματικά άποκλείσει κάθε έκλογικό μέτωπο ή έμμεση συνεργασία με τήν ΕΔΑ και ότι έχει, μάλιστα, προτείνει συγκεκριμένους τρόπους — συνταγματικά, νομικά και ήθικά έγκυρους — οί όποιοι νά καθιστούν τό ένδεχόμενο αυτό και άντικειμενικά άνέφικτο.

Κανέναν φιλελεύθερο πολίτη δεν μπορεί να πιστευθεί στην χρησιμότητα τέτοιας συνεργασίας. Καί «Τό Βήμα», από πολλά ήδη χρόνια, δεν έχει παύσει να υποστηρίζει ότι συνεργασία των προοδευτικών δυνάμεων με την άκρα αριστερά, θά αποτελούσε συμφορά για τον τόπο μας, εφόσον θά έφθειρε αντί να ενισχύση τις δυνάμεις του δημοκρατικού πολιτικού μας κόσμου, εκείνες που αποτελούν τό πραγματικό, τό μοναδικό ανάχωμα έναντι του κομμουνιστικού κύματος — αλλά και δσων ακόμη καταδολιεύονται τήν Δημοκρατία.

Στις άρχές αυτές έμμένει ή ήγεςία της Ένώσεως Κέντρου, όχι φοβουμένη τήν απάρδεκτη νοστοπία, πού έκθέσαμε προηγουμένως, αλλά έπειδή πιστεύει πώς έθνικά και πολιτικά δεν είναι όρθή ή συνεργασία με τήν άκρα αριστερά. Ίδεολογικά, ή διάσταση παραμένει άγεφύρωτη και καμμία σκοπιμότητα δεν θά μπορούσε να υπαγορεύση τήν συγκάλυψη ή τήν παρακαμψη της. Όταν λοιπόν θεβαιώνη ότι δεν θά συνεργασθί με τήν άκρα αριστερά, δεν προβαίνει σε παραχώρηση; άπλως, έκφράζει μίαν άναλλώτ η πραγματικότητα.

Οί στρεβλωτικές άνακολουθίες

Όσα όμως γράφονται έδώ άποσκοπούν στην υπογράμμιση της έκδηλης άνακολουθίας εκείνων οί όποιοι κατευθύνουν τώρα τόν πολιτικό μας δίο όδηγώντας τον σε άδιέξοδο. Νά τό νοιώσουμε: Ό κίνδυνος δεν προέρχεται τόσον από τήν άκρα αριστερά, όσον από τόν τρόπον, με τόν όποιον έμείς οί ίδιοι αντιμετώπιζουμε τά πράγματα. Μία άντιμετώπιση μισονόμηση, μισοπαράνομη, πού νοθεύει τό Πολίτευμα, χωρίς να προσφέρη λύση.

Είναι καταφανές ότι ό κλεφτοπόλεμος αυτός πρέπει κάποτε να τερματισθί θαρραλέα. Αν οί ιθύνοντες θεωρούν τήν ΕΔΑ ταυτόσημη με τόν κομμουνισμό — και εφ' όσον κριθί σκόπιμο να διατηρηθί ό τελευταίος στην παρανομία — πρέπει να αντιμετώπισουν και αυτήν με τόν ίδιο τρόπο. Αν, πάλι, τήν άναγνωρίζουν ως νόμιμο κόμμα, τότε ή νομιμότητα αυτή πρέπει να κατοχυρωθί, να γίνη σεβαστή και να ξεφύγουμε όριστικά από τήν έπιχειρηματολογία υπέρ της συγκεκριμένης διώξεως της, για λόγους δήθεν έθνικούς, αλλά με ούσιαστικό σκοπό τήν στρέβλωση της πολιτικής μας ζωής.

Πάνω στο θέμα αυτό, όφειλει να επέλθ η τό ταχύτερο μία ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ώστε, στο μέλλον τουλάχιστον, να μην έχουμε μία Βουλή άνάπηρη, ή όποία ποτέ δεν έχει τόν αριθμό των τριακοσίων νομίμων μελών! Μία Βουλή, ή

Συνέχεια έκ της 1ης σελίδος
όποια, έπειδή είναι λειψή, έπιτρέπει
άπειρες ταχυδακτυλουργίες:

Αν, λόγου χάρη, ή Ένωση Κέντρου έχει 141 βουλευτές και ή ΕΔΑ 20, άποκλείεται ό σχηματισμός κυβερνήσεως έπειδή τό Κέντρο δεν «νομιμοποιείται έθνικά» στηριζόμενο στην ΕΔΑ.

Ταυτόχρονα όμως, ή δύναμη της της ΕΔΑ υπολογίζεται στο σύνολο της Βουλής, έτσι ώστε να μην θεωρηται πως οί 141 βουλευτές της Ένώσεως Κέντρου αποτελούν τήν άπόλυτη πλειοψηφία έναντι των υπολοίπων 139 των άλλων «έθνικοφρόνων» κομμάτων.

Δεν υπάρχει άμφιβολία ότι τούτη ή έμ-

πλοκή άπορρέει από τήν άνικανότητα του έλληνικού πολιτικού κόσμου να δώση τήν πρέπουσα λύση στο θέμα του κομμουνισμού και, γενικότερα, να προσαρμόση τήν δημόσια ζωή του τόπου στις συνθήκες και τις άπαιτήσεις της σημερινής ευρωπαϊκής πολιτικής σκηνής. Καιρός πιά να βγί ή χώρα μας από τό κλίμα της άπάτης, όπου έχει έγκλεισθί — πριν είναι άργά... Αν δεν άπομακρύνουμε τις νοσογόνες παρεκτροπές και παραμορφώσεις από τήν πολιτική μας όργάνωση και αν δεν καταστήσουμε τήν Βουλή των Ελλήνων άρτιμελή, ή λειτουργία της, όλοένα και περισσότερο, θά άντικατοπτρίξη και θά στρεβλώνεται από τις φθοροποιές αυτές άνακολουθίες.

ΑΥΡΙΟ: ΚΟΜΜΑΤΑ ΑΡΧΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.

Συνέχεια εις τήν
δην σελίδα